

מקאמה נורווגית – למדריך איציק אקיאן

על נהרות, שלוגיות, בדרכי הטרולים ובמימי הפיורדים, שם נסענו גם שטנו, בנסותנו להשכיח קצת את ציון.

ולאן אפשר לנוס אם לא אל הצפון הקריר, מולדת הסלמון הלבן שהישראלים צבעו בוורוד.

לא היה ולו רגע דל אחד בו יכולנו להיעלם ולהתכנס לתוך עצמנו. הסברים מונומנטליים רב תחומיים ממאגר זכרון הפנומנלי, עם שאלות בהבנת החומר, חידונים, תכנית "אלה הם חייך", שירים וסיפורים, ועוד כל מה שלא יכולים 10 אנשים לעשות יחדיו אך יכול לעשות רק אחד יחיד ומיוחד - איציק!

בסבלנות, ברוגע ובאהבה אין קץ תימרון בין כל המורכבויות של קבוצה מגוונת כל כך. ממקבץ מקרי של אנשים הפכנו ל"חברייא" של מאירי פנים אחד לשני, מתעניינים ומשתפים. יחדיו עברנו חוויות יחודיות ובלתי נשכחות, כמו שירותי הנירוסטה של הבנים במפל - חוויה על חושית (חוש הריח נוטרל).

כמו כן עברנו כמה ארועים חד פעמיים בלתי נשכחים, אותם חוינו באופן חד פעמי שוב, כשחזרנו באותה הדרך, כמו גשר שרותי הנירוסטה, דרך האטלנטיס ועוד.

רק ההסבר על ההבדל בין פיורד לאגם גרם לנו לכאב ראש, והנסינות המתמשכים לזהות בכל פעם האם אנחנו נוסעים ליד אגם או ליד פיורד, הרסו לנו את חוש ההתמצאות ואת מד הגובה.

משהו לגבי הצדק האנושי: איך יתכן שלכל כך מעט נורווגים יש כל כך הרבה אוצרות טבע, מים, דגים, נופים, שלג, ערפל, תיירים, טריליון וחצי עודף בבנק, שרותי חינוך ובריאות חנם, ולעומת זאת כל מה שהם תורמים לאנושות זה את הזוהר הצפוני, שקשה עד בלתי אפשרי לראותו?

תודה מיוחדת ל"נהג שלנו חברמן", אנדרה, שהפליא להטיח את יושבי השורה האחורית מצד לצד בסרפנטינות האינסופיות, אך ידע לצאת מהן בשלום. לא נשכח להזכיר את חציית ה"גשר צר מאוד" שכיסח את הדלת האחורית שנתקעה.

ובחזרה לאיציק:

כמות הבדיחות, הסיפורים, והחידונים המתגרים הסיחו את דעתנו מ הנוף, כך שעוד מפל, אגם, אשד, כבשה, או בני אדם נדירים בודדים שפגשנו מלבד תיירים, לא יכלו לעמוד בתחרות עם הפעלותיך.
איציק הרגוע, האנטי-כעס, המשתיק כל ניצוץ של מתח אפשרי וגורם לחיוך תמידי על פניו.

איציק יקר: מחמאות אולי גורמות לך מבוכה, אך אנא קבל אותן בברכה!

מאיתנו,

קבוצת נורווגיה 6.8.2024